

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὅγδοος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἰναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

14 Ὀκτωβρίου 1879

Σφραγὶς τοῦ
ΔΑΣΜΟΤΕΛΩΝΕΙΟΥ ΣΚΟΠΕΛΟΥ

ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδώ, βραβευθεῖσα παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας].

Συνήχεια: ἰδί σελ. 626.

ΣΤ΄

Ὡς εἶχε προαναγγεῖλει ὁ Μαυρίκιος, ἦτο ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ εἰς μακρὸν τῷ ὄντι ταξείδιον, καθότι οὐδεὶς τῶν ἐπιχειρησάντων αὐτὸ ἐπανήλθε ποτέ, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μᾶλλον θαρραλεώτεροι ὠχρίωσι καὶ τρέμουσι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως. Διαθέσας τὰ πάντα, κατέλιπε διὰ παντός τὸν κόσμον τοῦτον ὅπως εἰσέλθῃ εἰς κόσμον βελτίονα, ὡς βεβαιούται καὶ ὡς δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ἐκ τῆς ἀγαθότητος τοῦ θεοῦ εἰκάζοντες. Εἶναι ἱστορία γνωστὴ καὶ κοινὴ, τόσοὶ δὲ ἀφηγήθησαν αὐτὴν εὐγλωττότεροι ἡμῶν, ὥστε ἄρκει νὰ σκιαγραφῶμεν τὰ κυριώτερα αὐτῆς.

Ἴδετε τὸν νεανίαν ἐκεῖνον· εἶναι εἰκοσαετής. Εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ἣν μόλις μέχρι τοῦδε εἶδε διὰ τῶν θελητικῶν ὀνειρων τῆς ἐφημίας, ἐν ἧ ἔζησεν. Τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν διήλθεν ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, εἰς τὸ βᾶθος τῶν κοιλάδων. Ἡ φύσις ἐκλήρησεν αὐτὸν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς, ὃ δὲ θεὸς ἔθεσε περὶ αὐτὸν εὐγενῆ μόνον καὶ εὐσεβῆ παραδείγματα. Ἴδου προχωρεῖ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς χαριέσεως συνοδίας τῆς συμπαρομαρτούσης συνήθως τῇ νεότητι. Ἡ χάρις ἀπαστράπτει ἐπὶ τοῦ μετώπου του, αἱ ἀπατηλαὶ ἐλπίδες θέλγουσι τὴν καρδίαν του. Ἐν τῷ ὀφθαλμῷ του διαλάμπει τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς του, ὡς ἄνθος γεννηθὲν ἐντὸς κρυσταλλί-

νων ὑδάτων. Πιστεύει ἀφελῶς καὶ ἄνευ τινὸς δυσκολίας εἰς πάντα τὰ εὐγενῆ πάθη, εἰς τὴν ἀγάπην τὴν οὐδ' ἐν τῷ τάφῳ τελευτῶσαν, εἰς τοὺς ὄρκους τοὺς ἀνταλλάσσομένους ὑπὸ τὸ γαληνιαῖον φῶς τῆς νυκτός. Μίαν ἔχει φιλοδοξίαν, τὸν ἔρωτα. Ἐνῶ δὲ τις θαυμάζει ποία εὐώδης πνοὴ θ' ἀποκαλύψῃ ἐντελῶς τοὺς πολυτίμους ἐκεῖνους θησαυρούς, ποία, δὲ Βεατρίκης ἢ ἀγνὴ χεὶρ θὰ δρέψῃ τὴν παρθενίαν ἐκείνην, αὕτη γίνεταί θύμα φαύλης τινὸς καὶ διεφθαρμένης καρδίας. Αἱ Βεατρίκαι οὐδέποτε ἔρχονται ἐγκαίρως, ὅταν δὲ ὁ ἄγγελος παρουσιασθῇ ἐπὶ τέλους, δὲν ἔχει πλέον ἄλλο τι ἢ νὰ σταχυολογήσῃ ἐκεῖ, ἐνθα ὁ Σατανᾶς ἐθέριος.

Τοιαύτην πείραν ἔλαβε τὸ πρῶτον ὁ Μαυρίκιος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ βίου. Γυναῖκες τινὲς —εἶναι δὲ σπάνιαι— ἔλαβον παρὰ τοῦ πλάστου τὸ δῶρον τοῦ νὰ ἐξευγενίζωσι καὶ νὰ γονιμοποιῶσι πᾶν τὸ προσεγγίζον αὐταῖς· καὶ αὕτη δὲ ἡ λύπη ἢ ἐξ αὐτῶν προσερχομένη εἶναι ἀγία. Ἄλλαι ἀπεναντίας, πολυαριθμότεραι, ἔχουσι τὴν ὀλεθρίαν ιδιότητα τῶν ὑδάτων ἐκείνων, τῶν ἀπολιθούντων ἐντὸς μικροῦ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐμβαπτόμενα ἀντικείμενα. Ἄθλιος καὶ τρισάθλιος ὁ νέος ὁ μετ' ἐμπιστοσύνης παραδοθείς εἰς τὸ γόητρον, ὅπερ πολλάκις ἀποπνέουσι τὰ ἀπατηλὰ ἐκεῖνα πλάσματα! Ὁ Μαυρίκιος ἀπώλεσεν οὕτω τὰ κάλλιστα αὐτοῦ προτερήματα, ἐπεὶ δὲ εἶναι ἴδιον τῶν ἀσθενῶν καὶ δρημητικῶν ψυχῶν νὰ κλίνωσι πάντοτε πρὸς τὰ ἄκρα, ἐξῆλθε τοῦ βροβόρου ἐκεῖνου, ὑβρίζων τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην. Ἰπάρχουσιν εὐγενεῖς ψυχαί, αἵτινες ἀναζωπυροῦνται καὶ ἀγνίζονται ἐν τῷ αἵματι τῶν ἰδίων τραυμάτων, ἄλλαι ὅμως ἐρεθίζονται καὶ διαφθείρονται ἐντελῶς. Ὁ Μαυρίκιος ἠσπάσθη τὴν λοιδορον ἐκείνην φιλοσοφίαν, τὴν σκώπτουσαν τὰ αἰσθήματα τὰ λεγόμενα ἐξημημένα καὶ θεωροῦσαν ὡς ὀνειροπολήματα πάντα τὰ μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὸν κύκλον τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων. Τὴν φιλοσοφίαν ταύτην τῶν προθαλάμων, ἣν ἄλλοτε ἐπρέσβευον οἱ ἐν ταῖς κωμωδίαις ὑπηρεταί, ἀγγίνοι τινὲς τῆς ἐποχῆς μας ἠθέλησαν νὰ χαρακτηρίσωσι ὡς τὸ δόγμα τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς φιλοκαλίας. Αἱ ἐξαμβλωματικαὶ αὐταὶ ψυχαὶ μίαν ἔχουσι ἀσχολίαν, τὸ νὰ ταπεινώσῃ πᾶν τὸ ὑψοῦν τῆ ἀνθρωπίνην φύσιν, φρονοῦσαι ὅτι ὁ ἐνθουσιασμοῦς

καὶ ἡ ποίησις, ὁ ἡρωϊσμός καὶ ὁ ἔρωρς, ἡ πατρις καὶ ἡ ἐλευθερία, εἶναι λέξεις πλασθεῖσαι πρὸς διασκέδασι τῶν μικρονόων ἀνθρώπων. Ὁ Μαυρίκιος ἔγεινεν ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἐνθερμος θιασώτης τῶν τοιούτων ἰδεῶν. Ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς αὐτῆς ὁδοῦ ταχέως προχωροῦμεν, ἀφοῦ ἅπαρ ἐκκινήσωμεν καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν νομίζομεν ὅτι παίζομεν, ἀληθῶς δὲ παίζομεν ἐπὶ τινα χρόνον. Καίτοι πειρώμενοι ν' ἀποδείξωμεν τὸ ἐναντίον, πάντες ἔχομεν δυνάμει τὰ αἰσθήματα, ἅτινα περὶ ἐλαχίστου ποιούμεθα, πάντες γινώσκομεν ὅτι περίστασις τις δύναται νὰ διεγείρῃ αὐτὰ ἐκ νέου καὶ ὅτι καλούμενα ἐπανέρχονται. Ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως ταύτης ἐπαναπαυόμενοι δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ ἠθικὴ δύναμις φθείρεται διὰ τῆς τοιαύτης περὶ τὴν καλίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν κομπορρημοσύνης καὶ ἐπιδειξέως, αἴφνης δὲ ἀνακαλύπτομεν ὅτι τὰ αἰσθήματα ταῦτα λουδορούμενα καὶ ἐξυβριζόμενα ἀδιαλείπτως, ἀπεράσι-σαν τέλος νὰ μᾶς ἐγκαταλείψωσι λαθραίως. Οὕτω δὲ ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ἤμεθα καλλίτεροι ἢ ὅτι προσεπαθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν ἑαυτοὺς, γινόμεθα ἐπὶ τέλους οἷοι ἐπεθυμοῦμεν νὰ φανῶμεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἐστρέφετο ἐτι ἐνίστε πρὸς τὸ Βαλτραβέρ, ἀλλὰ δεσμοὶ παντοῖοι περιέβαλλον καὶ ἐδέσμευον αὐτόν, ὅταν δὲ τις εἰσέλθῃ ἅπαρ εἰς τὰς ἀκάνθας τοῦ βίου, δυσκόλως ἐξέρχεται αὐτῶν. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ πατρός του τῶ ἐνεποιοῦν ὑπόκωφον ἐρεθισμόν, αἱ δὲ νοουθεσίαι τῆς ἀγαθῆς μαρκησίας καίτοι τρυφεραὶ καὶ μητρι-καί, τῶ ἐνέπνεον οἶκτον καὶ ἀγανάκτησιν, καθότι ἡ νεολαία συρμόν εἶχε τότε νὰ τιμᾷ ὀλίγιστα τοὺς γέροντας. Ἡ παλινόρθωσις ἐτελεύτα, ἐπλησίαζε δὲ ἡ κοινωνικὴ ἐκείνη κρίσις, ἥτις ἐφαίνετο ὡς μέλλουσα νὰ μεταβάλῃ τὸν κόσμον ὅλον, οὐδεμία δ' ἐποχῆ, νομίζω, ἀπέδειξε μείζονα περιφρόνησιν παντὸς κανόνος, μείζονα ἔλλειψιν παντὸς σεβασμοῦ. Ἐν ἀγνοίᾳ ἑαυτοῦ ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἐμπλησθῆ τῶ ἐπαναστατικοῦ ἐκεῖνου τῆς ἐποχῆς πνεύματος, πρὸς ὁ ὧθον αὐτὸν φυσικῶς ἡ ζέσις τοῦ αἵματος καὶ τὸ βίαιον τοῦ χαρακτῆρος. Φεῦ! πόσον διάστημα ὑπῆρχε μεταξύ τοῦ νέου τούτου καὶ ἐκεῖνου, ὃν ἐγνωρίσαμεν κεκοσμημένον διὰ τσαύτης χάριτος καὶ παρέχοντα τσαύτας ἐλπίδας, τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόφρονα καὶ ἀξίεραστον. Τοιαῦται εἶναι αἱ ποιητικαὶ φύσεις, εὐθραυστοὶ ὡς ἡ ὕαλος, ἥτις ἀκεραία μὲν εἶναι λεία, θραυσθεῖσα δὲ γίνεται κοπτερά.

Ἐν τούτοις ὁ Μαυρίκιος περιήρχετο τοὺς Παρισίους, κατέτρωγε τὴν περιουσίαν του καὶ ἐκαλλιέργει τὴν διάνοιάν του τσοῦτον μόνον, ὅσον ἦτο ἀναγκαῖον, ὅπως μὴ νομίσῃ τις ὅτι ἔφθασε τὴν προτεραιάν ἐκ τοῦ Κόγγο. Ὅλωρ τούναντιόν τῶν γενναίων ψυχῶν, αἵτινες καιρίως πληγωθεῖσαι, ἀποσύρονται εἰς τὴν ἐρημίαν ἵνα θεραπευθῶσιν ἐν σιωπῇ, ἢ ἵνα ἀποθάνωσι, παρε-

δόθῃ ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν στρόβιλον τῶν χυδαίων διασκεδάσεων, ἐν ᾧ ἐθύθισεν αὐτὸν ἐτι μᾶλλον ἡ ἀργία καὶ ἡ ἀνία, ἡ τὰς θυέλλας τῶν παθῶν συνήθως παρακολουθοῦσα. Παράδοξον, τῇ ἀληθείᾳ, φάρμακον, τὸ πλύνειν διὰ βορβοροῦ τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς! Ἀξιολύπητος ὁ νέος ὁ μὴ σεβόμενος τὴν ἑαυτοῦ θλίψιν! Ὑβρίζων αὐτὴν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος τῆς εὐδαιμονίας. Ὡν εὐμορφος καὶ γενναῖος καὶ ἄσσωτος, ὁ Μαυρίκιος ἔγεινεν ἐντὸς μικροῦ γνωστός ἐν τῶ ἀμφιβόλῳ ἐκείνῳ κόσμῳ, ἐν ᾧ κατέφυγον τὰ ἡθῆ τῆς Ἀντιβασιλείας¹, ἀνευ τῆς χαρακτηριζούσης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐγενείας τῶν τρόπων καὶ ἀστειοσύνης. Ἐγείνε λόγος περὶ τῶν μονομαχιῶν καὶ τῶν ἵππων αὐτοῦ, περὶ τῶν χρωῶν του καὶ τῶν ἐρωτικῶν του ἄθλων. Ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, ἀπῆντησε τέλος κατὰ πρόσωπον τὴν ἀκολασίαν, ἠτένισε δὲ τὸ τέρας χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ καὶ ἔρριψεν αὐτῶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς νεότητός του.

Ἐν τῶ μέσῳ τῶν τοιούτων παρεκτροπῶν, εὐρεν αὐτὸν ἡ τελευταία τοῦ πατρός του ἐπιστολή, ἐπιστολὴ ὠραία καὶ συγκινητικὴ, οὔτε ὀργὴν περιέχουσα ματαίαν οὔτε παιδαριώδη ρητορικὴν.

Ὁ Μαυρίκιος ἀναγινώσκων αὐτὴν ἠσθάνθη διεγειρόμενα τὰ μᾶλλον εὐγενέστερα αὐτοῦ αἰσθήματα· ἀκούων τὴν σεβαστὴν ἐκείνην καὶ πεφλημένην φωνήν, ἔχυσε δάκρυα θερμά, κραυγὴ δὲ ἀγάπης ἐξῆλθε τῆς πρὸ πολλοῦ σιωπῆς καὶ κεκλεισμένης καρδίας του. Ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, ἀνεχώρει, διερρήγγυσε τοὺς ὀλεθρίους δεσμούς, ὅτε αἴφνης ἔμαθεν ὅτι ὁ πατὴρ του ἀπέθανε. Νέοι ὄντες καὶ μακράν, λησμονοῦμεν πολλάκις ὅτι αἱ ἡμέραι τοῦ ἡμετέρου πατρός εἶναι μεμετρημένοι, ἀναβάλλομεν δ' ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον μῆνα τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης ἡμῶν, σχεδὸν δὲ πάντοτε ἐπὶ τάφου προσφέρουεν τὰ δάκρυα ἡμῶν καὶ τὴν ὑστερόβουλον εὐσέβειαν.

Ὁ Μαυρίκιος ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ἔπαθε δὲ πυρετὸν καὶ παραληρίαν. Ἐπὶ τῇ προσάσει τοῦ νὰ παρηγορήσωσιν αὐτὸν οἱ φίλοι του, ἡ κάλλιον εἰπεῖν οἱ συνένοχοί του, ἔσπευσαν νὰ τὸν περιστοιχίσωσιν, ὥστε ἡ συμβᾶσα αὐτῶ συμφορὰ ἀντὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ἀνοσιῶν δεσμῶν, συνέσφιγγεν ἀπεναντίας αὐτοὺς ἐτι μᾶλλον. Ἄλλως τε καὶ τί ἠθελε πράξει ἐν Βαλτραβέρ; Ἀφοῦ λοιπὸν κατέβαλε ματαίαν προσπάθειαν, ὅπως γείνη κύριος τῶν παρασυρόντων αὐτὸν βορβορωδῶν ὑδάτων, προὔτιμησε ν' ἀφεθῆ εἰς αὐτὰ, καθότι δύσκολον εἶναι νὰ ἀνέλθῃ τις

1. Ἀντιβασιλεία, Régence, λέγεται κυρίως ἐν τῇ γαλλικῇ ἱστορίᾳ, ἡ μεταξὺ τοῦ θανάτου Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ' καὶ τῆς ἐνηλικιότητος Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. (1715-1723), ἀντιβασιλεύοντος Φιλίππου τοῦ δουκὸς τοῦ Ὁρλεάν.

τὸ ῥέυμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τόσον εὐκόλως κατέρχεται, τὸ δὲ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον ἄγει, ἔχει παράδοξόν τινα γαυτείαν, ἄγνωστον εἰς τοὺς ἐπὶ διαυγῶν μόνον καὶ ἡσυχῶν ὑδάτων ἀείποτε πλεύσαντας.

Ἐν τούτοις, ἡ πραγματικότης ὁσημέραι ἀπειλητικωτέρα γινομένη, ἐβασάνιζεν αὐτόν, αἱ δὲ δυσχέρειαι ἐπολλαπλασιάζοντο περὶ αὐτόν, καθότι ἡ σύγχυσις τῶν αἰσθημάτων, ἀνυπερθέτως φέρει εἰς τὴν σύγχυσιν τῶν πραγμάτων ὅλων.

Ὅπως καταπραῦνη τὴν ὕδραν τῶν χρεῶν καὶ πληρώσῃ τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ χαλινόν βάραθρον, ὁ Μαυρίκιος ἠναγκάσθη νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν διὰ δημοπρασίας πώλησιν τῆς οἰκίας, ἐν ἣ εἶχε γεννηθῆ, καὶ τοῦ κτήματος τῶν πατέρων του, ἐπὶ τέλους δὲ κατήντησεν ἀνεπαισθήτως νὰ συνενωθῆ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οὐδὲ βλέπομεν ἐν Παιρισίῳ οὐδεμίαν ἔχοντα ἰδιοκτησίαν καὶ οὐδὲν ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὅμως παίζοντα μεγάλας εἰς τὰ χαρτοπαίγνια ποσότητας χρημάτων καὶ ζῶντας πολυτελῶς καὶ ἐπισκιάζοντα διὰ τοῦ ἀνεξήγητου καὶ ἀναιδοῦς αὐτῶν πλοῦτου τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, οὐδὲ περιφρονοῦσιν, οἵτινες ὅμως καὶ αὐτοὶ τοὺς περιφρονοῦσιν ἔτι μᾶλλον.

Ὅτι δῆποτε πράξωμεν ὅπως ἀποφύγωμεν αὐτήν, ἔρχεται στιγμή καθ' ἣν ἡ εἰμαρμένη ὡς ἀδυσώπητος δανειστής κρούει τὴν θύραν μας, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας τὸν ἰσολογισμόν αὐτῆς. Μάτην δ' ὅταν παρουσιάζεται, προσπαθοῦμεν ν' ἀρνηθῶμεν τὴν πληρωμὴν, ἐκόντες ἄκοντες ἀναγκάζομεθα νὰ τακτοποιήσωμεν τὰς ληψοδοσίας ἡμῶν.

Ἐρρήθη ἐπανειλημμένως ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι παίγιον τῆς Τύχης. Τὸ καθ' ἐμέ, δὲν γνωρίζω λογικὴν μᾶλλον ἀδυσώπητον καὶ μᾶλλον ἰσχυρὰν τῆς λογικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶναι συνηρμοιογημένα, εἰς τὸν εἶδόςτα δὲ νὰ διακρίνῃ τοὺς ὅρους τῆς λογικῆς ταύτης καὶ νὰ περιμένη μεθ' ὑπομονῆς τὸ τέλος, δὲν ὑπάρχει συλλογισμὸς ἀκριβέστερος. Οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ὅ, τι ἔπρεπε καθ' ἀνάγκην νὰ συμβῆ, καὶ συνέβη. Ἡ μοιραία ὥρα εὗρεν αὐτὸν ἐντὸς στενωποῦ, ἐξ ἧς διὰ τῆς αυτοκτονίας μόνον ἢ τῆς ἀτιμίας ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἦτο ψυχὴ διεσθαρμένη, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μοχθηρὰ, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς μεγίστης αὐτοῦ παραφορᾶς, ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὰ παραδόξως πως ἀλλοιωθέντα ἔχνη εὐγενοῦς καταγωγῆς καὶ ἐμφύτου μεγαλοψυχίας. Μεταξὺ ἀνθρώπων, παρ' οἷς ἡ ἔνδεια τῆς ἀνατροφῆς γαυρίζῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολυτελείας τῶν ἐπίπλων, ἐν τῇ τύρβῃ ἐκείνῃ τῶν νεοπλοῦτων, ἐν ἣ δύναται τις νὰ ἴδῃ ὡς ἐν ταῖς Κομφενομέναις τοῦ Μολιέρου, ἀμαξήλατας ὑποκρινομένους τοὺς μαρκησίους, ὁ Μαυρίκιος διετήρησε τρόπον ἱπποτικῶς καὶ κοσμίου, πνεῦμα τολμηρὸν καὶ ὑπερήφανον, λαμ-

πρᾶν δ' ἐπὶ στιγμήν ἐξέπεμψε λάμπιν ἐν τῇ ζοφερᾷ νυκτὶ ἐν ἣ εἶχεν ἀποπλανηθῆ. Μεταξὺ τῶν δύο διεξόδων τῶν παρουσιαζομένων αὐτῷ, ὁ Μαυρίκιος δὲν ἐδίστασεν. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ αυτοκτονία εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐπιτελεσθῆ, ὑπελείπετο δ' αὐτῷ μόνον νὰ ταφῆ, ἡ δὲ κατατήκουσα αὐτὸν ἀνία καὶ ἡ ἀπδία, ἦν πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς πάντα ἠσθάνετο, ὄθουον αὐτόν, καθ' ἀνάγκην, πρὸς τὴν τοιαύτην χυδαίαν ἐκδασιν, ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν δὲν ἦτο σπάνιον νὰ βλέπῃ τις παιδία εἰκοσαετῆ ἀπολέσαντα πᾶσαν ἐν τῷ βίῳ ἐλπίδα.

Ἄφου ἅπαξ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, μὴ συγκατατιθέμενος, ἐν ἣ διατήρει, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ταπεινώσει του, ὑπερηφανεία, νὰ ἀφήσῃ τὴν ζωὴν ὡς ὀφειλέτης ἀναξιοχρεως φεύγων ἐνώπιον τῶν κλητῶρων, ἐπώλησε τὸ ἀγροκήπιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν ἀφήσει ἀνέπαφον χάριν τῆς Μαγδαληνῆς. Καίτοι δὲ διατηρήσας ἀμυδρὰν τὴν μνήμην τῆς ἐξαδέλφου του, εἶχε προῖδει οὐχ ἦττον τὴν πιθανὴν αὐτῆς πέναν.

Ἄμα μαθὼν ὅμως ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε λάβει ὡς νόμιμον αὐτῆς κτῆμα τὸ Βαλτραβέρ, ἐξεποίησεν, ὅπως καλύψῃ νέα χρέη, τὸ μόνον λείψανον τῆς πατρικῆς κληρονομίας. Ἐπειτα δὲ αἰσθανόμενος τὴν ἀόριστον ἐκείνην τῶν συγκινήσεων ἀνάγκην, τὴν οὐδέποτε ἐν ἡμῖν σβεννυμένην, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ τὴν χώραν, ἐν ἣ εἶχε γεννηθῆ.

Ἦ εἰς τὸν γενέθλιον τόπον ἐπίσκεψίς του αὐτῆ, δι' ἧς ἤλπιζε νὰ ἀναζωπυρήσῃ τὴν νεότητά του, κατέδειξεν αὐτῷ ἐναργῶς τὴν γυμνότητα καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ βίου του. Μόλις ἀνεγνώρισε τὰς ἀτραπούς, τὰς ὁποίας εἶχε τοσάκις διατρέξει μεταξὺ τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ ἱππότου, εἶδε δὲ ἀνευ συγκινήσεως τὴν λαμπρὰν ἐκείνην φύσιν, ἣν τόσον ἠγάπησε καθ' ἣν ἐποχὴν ἦτο ὠραῖος καὶ νέος ὡς αὐτή. Ὅτε ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας, ἐν ἣ εἶχεν ἀποθάνει ὁ πατήρ του, οὐδὲ ἐν δάκρῳ ἔπεσεν ἀπὸ τῶν ξηρῶν βλεφάρων του. Δικαία τῶν μεμολυσμένων ψυχῶν τιμωρία, αἵτινες ἀφοῦ ἐξύβρισαν πᾶν ὅ,τι ἐπὶ τῆς γῆς ἱερὸν καὶ ὅσιον, τολμῶσι νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὰ νάματα τῶν ἁγίων συγκινήσεων. Χάλικας μόνον ἐν αὐτοῖς εὐρίσκουσι.

Δεινῶς ἠθέλομεν ἀπατηθῆ πιστεύοντες ὅτι ὁ νέος οὗτος ἦτο δυνατόν νὰ ἀνακαινισθῆ πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς. Λειτουργὸς ὢν τῆς ἡδυπαθοῦς καλλονῆς, πᾶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν παρθενικὴν ἐκείνην καλλονήν; Οὐ μόνον βλέπων αὐτὴν δὲν κατεγοητεύθη ὑπὸ τῶν χαρίτων αὐτῆς, ἀλλὰ τούναντίον ἀφοῦ τὴν παρετήρησε μετὰ περιεργίας, ὡς ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ἀνδριάντα τινὰ ἢ εἰκονογραφίαν, ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του οὐδένα εἶχε χαράτῃρα, ἠσθάνθη δὲ μόνον παρ' αὐτῇ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς στενο-

χωρίας και τῆς συστολής, ὅπερ αἰσθάνονται συνήθως οἱ ἐκδηδητημένοι, ἀπαντῶντες κατὰ τύχην γυναῖκα ἀγνήν. Ἀπῆλθε δὲ ὡς εἶχεν ἔλθει οὐδὲν οὐδενὶ εἰπών.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Παρισίους, ἔσπευσε νὰ διαρρυθμίσει τὰς ὑποθέσεις του. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἤδη, εἶχεν ἀποπέμψει τοὺς ὑπρέτας του καὶ πωλήσει τὰς ἀμάξας του. Διὰ τοῦ τιμήματος τοῦ ἀγορηκτοῦ ἀπέτισε τὰ τελευταῖα αὐτοῦ χρέη, ἔμεινον δ' αὐτῷ χίλια περίπου φράγκα, τὰ ὅποια ἤρκειν ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ τέρας τῆς ὁδοιορίας του. Ἐλεύθερος πάσης φροντίδος, ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς του ἡμέρας· καὶ εἶχε μὲν κακῶς ζήσει, ἀλλ' ἤθελε τοῦλάχιστον ν' ἀποθάνῃ καλῶς, δηλαδὴ μετ' ἀξιοπρεπείας, καθότι ὁ δυστυχὴς οὐδεμίαν ἔχων πίστιν, οὔτε περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐφρόντιζεν ἄλλως οὔτε περὶ τοῦ Θεοῦ, οὐδ' αὐτὴ δὲ ἡ εἰκὼν τῆς Μαγδαληνῆς ἐφώτισε τὴν πρόωρον τοῦ βίου του ἐσπέραν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐμνήσθη τῆς γλυκειᾶς αὐτῆς μορφῆς. Ἐν τῇ φιλαυτίᾳ του δὲν ἐνεθυμήθη ὅτι ἐπέκειτο δίκη, καθιστῶσα καὶ πάλιν προβληματικὴν τὴν περιουσίαν καὶ αὐτὴν τὴν τύχην τῆς ἐξάδελφός του.

Ἡ ὥρα ἤγγιζεν, ἐὰν δ' εἰσέτι περιέμενε, τοῦτο δὲν προῦρχετο ἐκ φόβου τινὸς ἢ δισταγμοῦ, ἀλλὰ μετὰ τοσοῦτους κόπους καὶ ματαίαν ἀνησυχίαν, ἀπῆλαυεν ἀσμένως τῆς γαλήνης καὶ τῆς σιωπῆς, αἵτινες περιβάλλουσι τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ὅτε ἐκπληρώσασα τὴν ἐντολήν της καὶ ἐτοιμῆ οὖσα πρὸς ἀναχώρησιν, οὐδεμίαν ἔχει πλέον ἐν τῷ κόσμῳ ἀσχολίαν. Τὰ πάντα προοιώνιζον τὴν ἀμετάτρεπτον αὐτοῦ ἀπόφασιν. Εἶχε γράψει πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἀσπασμόν. Τὰ πιστόλιά του ἦσαν πλήρη, πλειστάκις δ' εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὰ χάλκινα αὐτῶν χεῖλη, ὡσεὶ θέλων νὰ συνειθίσῃ τὸ ψυχρὸν τοῦ θανάτου φίλημα. Τέλος, κατέστρεψε πᾶν ἔχνος τοῦ παρελθόντος, ὅπως παραδώσῃ πτώμα μόνον εἰς τὰ πολυπράγματα τῶν πολλῶν σχόλια.

Z'

Ἐξελθὼν τὸ πρῶτ' ὁ Μαυρίκιος, ἐπανῆλθε τὸ ἐσπέρας διατρέξας δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὰ περίεξ τῶν Παρισίων δάση. Ἡ ζωὴ ἐφαίνετο αὐτῷ εἰς ἄκρον φορτικὴ, βαθέως δ' ἠσθάνετο τὸ μηδαιμόν τῆς καρδίας του καὶ τὴν ἐξάντλησιν τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Ἐπιστρέφων οἴκαδε ἀνέφξε κιβώτιον. ἐν ᾧ ἔκειντο συσσωρευμένα φύρδην μίγδην αἱ ἐπιστολαί, ἃς ἐν εὐτυχαστέροις καιροῖς εἶχε λάθει. Ἐπιστολαὶ οἰκογενειακαὶ καὶ ἐρωτικά, ἄνθη ἀπεξηραμένα, ταινίαι ἐφαρμένα, βόστρυχοι, δλόκληρον ἐνὶ λόγῳ τῆς νεότητός του τὸ ποίημα κατέκειτο ἐκεῖ. Ἀνοίγων τὸ κιβώτιον τοῦτο διὰ χειρὸς οὐχὶ ἄγαν εὐσεβοῦς οὐδὲ συγκεκινημένης, ἐταράχθη οὐχ ἤττον ὀ-

σφραϊνόμενος τὴν εὐωδίαν ἐκείνην τῶν εὐδαιμόνων ἡμερῶν, τὴν ὡς ἐαρινὴν αὐρανὸν ἐξ αὐτοῦ ἐξελθοῦσαν. Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν, ἃς ἀνέγνωσε πρὶν ἢ καύσῃ αὐτάς, ἡ τύχη παρενέβαλεν ἐκείνην, ἣν εἶχε γράψει αὐτῷ ἄλλοτε ἡ ἐξάδελφον του ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ ἵππότου, πρῶτον δὲ ἤδη ἀνέγνω αὐτὴν δλόκληρον μειδιῶν ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῇ ἀφελείᾳ χάριτι. Ἀφοῦ τὸ πῦρ τὰς ἀπετέφρωσεν ὅλας, ὁ Μαυρίκιος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κενοῦ κιβωτίου μικρογραφίαν, ἣν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐθεώρησε σύνοφρος καὶ σκυθρωπός. Ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς πρώτης, τῆς μόνης γυναικός, ἣν ἠγάπησεν. Ἡ μορφή της ἦτο εὐειδής, ἀλλ' εἶχε καλλονὴν ἀπαισίαν, οὕτως εἶπεν, εἰς τὸν ἐξετάζοντα δ' αὐτὴν καλῶς ἐφαίνετο ὡσεὶ σφιγξὶ μυστηριώδης, προτείνουσα ὡς αἰνίγμα εἰς τοὺς διαβάτας τὴν καρδίαν της, καὶ κατατρώγουσα τοὺς ἄφρονας τοὺς πειρωμένους νὰ λύσωσι τὸ αἰνίγμα τοῦτο. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Μαυρίκιος ὑπὸ μίσους καὶ ὀργῆς κινούμενος ἔρριψε μακρὰν αὐτοῦ τὴν μικρογραφίαν, ἥτις ἐθραύσθη πεσοῦσα ἐπὶ τῆς πλακῶς τῆς καμίνου, ἔπειτα δ' ὡσεὶ ἐξαντληθεὶς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης πράξεως, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Μίαν περίπου ὥραν ἔμεινε οὕτως, ἐγειρῶν δ' αἴφνης τὴν κεφαλὴν εἶδεν ἰσταμένην ἐνώπιόν του τὴν Μαγδαληνὴν μελαγχολικῶς μειδιῶσαν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἀπάτη τῶν ἐγεγηγεμένων αὐτοῦ αἰσθήσεων, ἐπὶ στιγμὴν ἐπίστευσε ὅτι ἔβλεπε τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου παριστάμενον αὐτῷ, ἀλλὰ ταχέως ἀπέκρουσε τὰς ποιητικὰς ταύτας εἰκόνας.

— Σὺ εἶσαι! σὺ Μαγδαληνή! τί θέλεις; τί ζητεῖς; Πῶς ἦλθες; Ὅπως δὲ εἶναι ἐδῶ ἡ θέσις σου.

— Ναὶ ἐγὼ εἶμαι, ἐξάδελφε, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις οὐδόλως ἐκ τῶν ἀποτόμων λόγων του πτοηθεῖσα. Ἐγὼ εἶμαι ἢ μᾶλλον ἡμεῖς εἶμεθα, καθότι ἡ Ὁρσολα εἶναι μαζί μου, περιμένει ἔξω ἐν τῷ προθαλάμῳ. Δὲν ἤδυνήθη νὰ τὴν πείσω νὰ μ' ἀποχωρισθῇ, ἴσως δὲ θὰ εὐχαριστηθῆς βλέπων αὐτὴν ἐνίοτε.

— Τί ἰδέα σὰς ἦλθε ν' ἀφήσετε τὴν οἰκίαν σας; ἠρώτησεν ὁ νεανίας. Πῶς ἦλθετε εἰς τὴν αἰσχρὰν ταύτην πόλιν; δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἐδῶ ἀποθνήσκει τις ἐξ ἀηδίας καὶ λύπης καὶ ἀθυμίας. Παιδιά μου, ἀπέλθετε ὅσον τάχιστα καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ Βαλτραβέρ καὶ εἰς τὰ δάση σας.

— Εἶσαι εὐκόλος, ἐξάδελφε, ἀπήντησεν ἡ Μαγδαληνή. Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἔχασα τὴν δίκην μου, ὅτι τὸ Βαλτραβέρ δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον, καὶ ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκωμην τὴν φθινοπωρινὴν ἐκείνην ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν μὲ ἀπήντησας εἰς τὰ δάση ἐκεῖνα, ὅπου μὲ συμβουλεύεις νὰ ἐπιστρέψω;

— Τὸ Βαλτραβέρ δὲν σοὶ ἀνήκει! ἔχασες

τὴν δίκην! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος ἔντρομος.

— Ναι ἐξάδελφε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν λυπούμαι τὰ πλούτη μου, λυπούμαι μόνον ὅτι δὲν ἐσεβάσθησαν τὴν θέλησιν τῆς ἀγαπητῆς μαρκησίας μας. Σ' ὁμολογῶ προσέτι ὅτι ἤλπιζα νὰ λάβῃς ποτὲ ἐκ νέου κατοχὴν τοῦ κτήματος τούτου ἢ σὺ ἢ τὰ τέκνα σου.

— Τὰ τέκνα μου οὐδενὸς θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην, περὶ ἐμοῦ δὲ δὲν πρόκειται, εἶπε συντόμως ὁ Μαυρίκιος. Διατί νὰ μὴ δεχθῆς τὸ ἀγροκήπιον ὅτε σοὶ τὸ προσέφερα; διατί μὲ ἄφησας νὰ τὸ πωλῶσω; διατί δὲν μὲ εἶπες τότε ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ μείνης ἀνευ πόρου ζωῆς; Τί θὰ γείνης τώρα;

— Μὴ μὲ ἐπιπλήτῃς, ἐξάδελφε. Βλέπεις ὅτι δὲν ἀμφιβάλω περὶ σοῦ, ἀφοῦ πρὸς σὲ ἀποτεινομαι. Σὲ διαβεβαίω ὅτι οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασα. Εἶπον κατ' ἐμαυτὴν. Ὁ ἐξάδελφός μου εἶναι τὸ μόνον στήριγμα, τὸ ὁποῖον δύναμαι τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπικαλεσθῶ. ἤξεύρει ὅτι ἠγάπησα τρυφερώτατα τὸν γέροντα πατέρα του καὶ ὅτι εἶμαι καλὴ νέα, ἀξία τῆς μερίμνης του. Τὸν γνωρίζω, εἶναι γενναῖος. Θὰ τεθῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν του, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι δὲν θὰ μ' ἀποκρούσῃ. Ἡτοίμασα λοιπὸν τὸ μικρόν μου δέμα ὡς ὅτε ἀνεχώρησα ἐκ Μονάχου, καὶ ἀφοῦ ἀπεχειρέτισα τὸν φιλοξενον οἶκον, ἐν ᾧ ἐπὶ τοσοῦτον ἔζησα, ἐκίνησα καὶ ἤλθα. Μαυρίκιε, δὲν ἔκαμα καλὰ; Νομίζεις ὅτι ἔπρεπεν ἄλλως νὰ πράξω;

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀπήντησε. Καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου προσέβλεπε τὴν Μαγδαληνὴν ὡς ἄνθρωπος μὴ εἰδῶς ἐὰν κοιμᾶται ἢ ἐὰν γρηγορεῖ, εὐκόλως δ' ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του, τί ἐν τῇ ψυχῇ του συνέβαινε. Ἡ Μαγδαληνὴ προσεποιήθη ὅτι δὲν εἶδε τίποτε, ἀλλ' ὅμως προσέθηκε μετ' ἀξιοπρεπείας.

— Πρὸ πάντων, ἐξάδελφε, μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ σοὶ γείνω βάρος, δὲν ἀξιῶ νὰ μεταβάλῃς κατ' οὐδὲν τὰς εἴξεις σου καὶ νὰ θυσιάσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου. Αἱ ἰδικαί μου εἴξεις εἶναι ἀπλαῖ, ἀρκοῦμαι εἰς ὀλίγα, ἢ δὲ πενία μου δὲν θὰ ἐπιβαρύνῃ τὸν πλοῦτόν σου. Θὰ σὲ παρακαλέσω μόνον ν' ἀναβάλῃς ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ μελετώμενον ταξιδεῖόν σου. Βεβαίως δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς μόνην, ἀνευ προστασίας ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἀποκαλεῖς αἰσχράν. Θὰ μείνης, δὲν θ' ἀναχωρήσῃς. Ὁ εὐγενὴς πατήρ σου, ἢ ἀγαθὴ μαρκησία σὲ παρακαλοῦσι δι' ἐμοῦ, σὲ παρακαλεῖ δὲ καὶ ἡ μήτηρ μου, ἧτις ἀποθνήσκουσα μ' ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἐνθυμοῦ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν μόνην κληρονομίαν μὲ ἄφησεν. Ἐὰν τὴν ἐλησμώνησας, Μαυρίκιε, ἰδοὺ ἀνάγκωθι αὐτὴν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Μαυρίκιος οὐδέποτε εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐτάραττον

ἤδη, δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον ὅτι ὁ νεανίας δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐξελέγξῃ τοὺς τίτλους, τοὺς βεβαιούντας τὴν ταυτότητα τῆς Μαγδαληνῆς, οὐδὲ νὰ ἴδῃ πῶς ἢ ἐν Μονάχῳ θεῖα του ἔγραψε τὴν γαλλικὴν. Ὁ πατήρ του τῷ εἶχεν εἶπεῖ Ἰδοὺ ἢ ἐξάδελφῃ σου· αὐτὸς δ' εἶχεν ἀσπασθῆ τὴν ξένην χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἄλλο τι. Ἐξ ἀμηχανίας μᾶλλον ἢ περιεργίας, ἔλαβε μηχανικῶς τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Μαγδαληνῆς, διήλθε δὲ αὐτὴν μετ' ἀδιαφορίας.

Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ καρδιά αὐτοῦ δὲν ἦτο ἐντελῶς πεπωρωμένη, ἀλλ' ἐκείνητο εἰσέτι εὐαισθησίαν τινά, ἣν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ μεγάλη τις συγκίνησις. Ὁ Μαυρίκιος εἶχε διατηρήσει πρὸ πάντων, καίτοι οὐχὶ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀκμῇ, τὴν πολυτιμοτάτην ἅμα δὲ καὶ ὀλεθριωτάτην τῶν διανοητικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἧτις διεγειρομένη ἐν ἡμῖν πρώτη, ἀποθνήσκει τελευταία, τὴν εὐεργετικὴν ἅμα δὲ καὶ φθοροποιάν, τὴν δηλητηριώδη καὶ θεραπευτικὴν, τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν τὴν ὡς ἄδου βάσανος ἢ ὡς οὐρανία γοητεία εἰς τὰς θλίψεις ἡμῶν ἢ τὴν χαρὰν προστιθεμένην, ἐνὶ λόγῳ τὴν φαντασίαν.

Ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἦς τοὺς ἡμισβέστους χαρακτῆρας εἶχεν ἴδει τὸ πρῶτον ὁ πατήρ του, ἐνεθυμήθη κατ' ὀλίγον ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν ἐνεφανίσθη αὐτῷ ἡ Μαγδαληνὴ. Εἶδε τὸ σκιερὸν δάσος, τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου δέ, οὗ ἡ μικρὰ Γερμανὶς ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας, τὸν ἵπποτὴν καὶ τὴν μαρκησίαν ἐγειρουμένους, ὅπως τὴν ὑποδεχθῶσιν. Αἱ ἀναμνήσεις αὗται τὸν συνεκίνησαν, βυάκιον δὲ καθαρὸ ὑδάτος ἀνέβλυσε τῶν ξηρῶν τοῦ βράχου πλευρῶν. Ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς τὰς τελευταίας γραμμὰς τὰς εἰς αὐτὸν ἀπευθυνομένας, ὅτε ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας· «Καὶ σὺ, ὃν δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ πρὸς ὃν αἰσθάνομαι μητρικὴν στοργὴν, υἱὲ τῆς ἀδελφῆς μου, ἐὰν ἔχῃς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός σου, θὰ φανῆς ἀγαθὸς καὶ ἀδελφικός πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μου Μαγδαληνὴν....», ὁ βράχος ἐβράγχῃ, ἢ δ' ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον αἰχμάλωτος πηγῇ ἐβρύσειεν ἄφρονος καὶ ὀρμητικῆ. Ἐνῶ ὁ Μαυρίκιος προσεπάθει νὰ καταστείλῃ τὰ δάκρυά του, κρύπτων τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰ προσκεφάλαια τοῦ ἀνακλίντρου, ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἐθεώρει σοβαρὰ καὶ τεθλιμμένην, ὡς μήτηρ ἰσταμένη παρὰ τῇ κοιτίδι τοῦ νοσοῦντος τέκνου τῆς.

— Μαυρίκιε, φίλε μου, ἀδελφέ μου, τί ἔχεις; ἠρώτησε διὰ φωνῆς γλυκειάς.

Τὴν ἐκάθισε πλησίον του, τὴν ἔλαβε τῆς χειρός, ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τῆς συγκινήσεως διηγήθη ὅτι ἐκ τοῦ βίου του ἠδύνατο νὰ διηγηθῆ χωρὶς νὰ ἐκφοβίσῃ τὴν ἀπὸ τῶν χειλέων αὐτοῦ κρημαμένην παρθενικὴν ψυχὴν. Εἶπε τὴν ἀπόλειαν

τῶν ἐλπίδων του, τὰς παρεκτροπὰς, εἰς ἃς ὤθησεν αὐτὸν ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀνία, τὰς παραφορὰς, τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας του, τὴν ἀηδίαν, ἣν πρὸς τὸν βίον ἠσθάνετο, τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἶπε τὰ πάντα, εὐκόλως δὲ δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅποια τις ὑπῆρξεν ἡ διήγησις ἐκείνη. Ὁ Μαυρίκιος παρέστησεν ἑαυτὸν μετὰ κρυφίας τινὸς αὐταρεσκείας, ὡς ἤρωα τῆς ἀπογοητεύσεως, ὡς ποιητικὸν θυμὸν τῆς πραγματικότητος τοῦ βίου. Τοσοῦτος εἶναι ὁ περὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν τύφος! Ὑπῆρχον τότε ἐν τῇ κοινωνίᾳ θεωροῖαι τινὲς παριστώσαι τὴν ἀκολασίαν ὡς τὴν μόνην διέξοδον τῶν γενναίων ψυχῶν. Ὁ Μαυρίκιος ὑπέδειξε τοιοῦτόν τι, ἠτιάσατο δὲ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ μεμφόμενος τὴν κοινωνίαν ὅλην, ἑαυτοῦ μόνον ἐφείσθη.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἤκουε μετὰ λύπης ἅμα δὲ καὶ οἴκτου, ὅτε δ' ἔπαυσε λέγων, ἔμεινε ἐπὶ πολὺ σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ.

— Εἶναι παράδοξος ἱστορία, εἶπεν αἴφνης, ἀνυψοῦσα φαιδρῶς τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς· δυστυχῶς ἀναγκάζομαι νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι τίποτε σχεδὸν δὲν ἐνόησα. Ὑπερβαίνει τὴν διάνοιαν πτωχῆς κόρης, ἐρχομένης ἐκ τῆς ἐπαρχίας, ὅπου ἔζησεν ἀπλῶς ἐν τῷ μέσῳ ἀνθρώπων τριῶν καὶ ὀλιγαρχῶν. Δὲν ἐσυνείθισα ἐκεῖ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐκτακτὰ αἰσθήματα καὶ ἐφρόνον μὲχρι τοῦδε, ὅτι ἡ ζωὴ καίτοι ἔχουσα πολλὰς περιπετείας, εἶναι λαμπρὸν τοῦ θεοῦ δῶρον. Ἐξ ὧσων εἶπες, τὸ μόνον σαφὲς εἶναι, ὅτι κατεσπατάλησας τὴν περιουσίαν σου καὶ ὅτι ἐγὼ μὲν δὲν ἔχω τίποτε, σὺ δ' ἔχεις ἄλλα τόσα. Δὲν εἶναι λόγος ἀπελπισίας. Ἄλλὰ εἶπέ μοι καὶ σὺ τῶρα τί θὰ γείνης; τί θὰ κάμης; θ' αὐτοκτονήσῃς; Δὲν εἶναι πλέον δυνατόν. Δὲν ἤλθον νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν περιουσίαν σου μόνον, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἀγάπην σου. Καίτοι πτωχός, εἶσαι οὐχ ἤττον ὁ φυσικὸς καὶ νόμιμος προστάτης μου. Κοῖνε καὶ σὺ. Αἱ μητέρες μας ἦσαν ἀδελφαί, ἀμφότεραι μᾶς βλέπουσι καὶ μᾶς ἀκούουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ὅτε ἔκρουσα τὴν θύραν σου, ὁ πατήρ σου μὲ ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔγεινα ἡ ἀγαπητὴ αὐτοῦ θυγάτηρ. Ἐγὼ σὲ ἀντικατέστησα παρ' αὐτῶ, ἐγὼ ὑπῆρξα τὸ τελευταῖον τοῦ γῆρατός του μειδίαμα, ἐγὼ παρέστην εἰς τὸν θάνατόν του, ἐγὼ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἄλλ' ὅμως ἀπορφανισθεῖσα καὶ δεύτερον, ἰδοὺ εὐρίσκομαι μόνη ἄνευ πόρων ζωῆς, ἄνευ προστασίας, πλὴν τῆς σῆς, ἐντὸς κόσμου πλήρους ἀγνωστων ὑφάλων. Μαυρίκιε, ἀποκρίνου, φρονεῖς ὅτι ἡ ζωὴ σου σοὶ ἀνήκει;

Ὑπὸ τὸ βᾶρος τῶν καθήκοντων τούτων τῶν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐνσκηπτόντων, ὁ Μαυρίκιος ἐφριξεν ἀναγκαζόμενος νὰ ζήσῃ, ὅπως ἤθελε φράξῃ ἄλλοτε ἀναγκαζόμενος ν' ἀποθάνῃ, ἐθεώρησε δ' ἑαυτὸν ὡς δεσμώτην,

ὅστις καθ' ἣν στιγμὴν βλέπει λυομένας τὰς ἀλύσεις του, αἰσθάνεται ὅτι ἔτι μᾶλλον στερεοῦνται. Ἀπήντησε δ' ἐκδηλῶν μεγίστην ἀπελπίαν. Τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς ἐξ-ἀδελφῆς του, ὁ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μὴδὲν δυνάμενος; Πῶς ἡδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ ὁ ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς εἰμαρμένης καμπτόμενος;

— Φύγε, ἀναχώρησον, ἄφες με! ἀνέκραξεν ἔξω ἑαυτοῦ. Σεβάσθητι τὴν δυστυχίαν μου! μὴ μὲ ὑβρίζῃς ἐν τῇ ἀπογνώσει μου. Ἐκ τῆς ἀκτῆς, ἐφ' ἧς ἴστασαι, μὴ κάλει εἰς βοήθειαν τὸν πνιγόμενον, μὴ θέλε στήριγμα τὸν ὑπὸ τῆς θυ-ἐλλῆς σαλευόμενον κάλαμον!

— Φίλε, ἀπήντησεν ἡ Μαγδαληνὴ, στηριχθῶμεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ θέλομεν ἀντιστῆ εἰς τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, τείνωμεν πρὸς ἀλλήλους χεῖρα βοηθείας καὶ θέλομεν σωθῆ τῶν ἀπειλοῦντων ἡμᾶς ὑδάτων, θέλομεν δὲ φθάσει ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐφ' ἧς οὐδ' ἐγὼ εὐρίσκομαι, ὡς λέγεις. Ἐχε θάρρος, Μαυρίκιε! Ἄντι νὰ κλαίῃς τὴν τύχην σου καὶ νὰ θέλῃς νὰ ταφῆς, ἐγέρθητι. Ὁ θάνατος εἶναι ἄγονος ἐξίλασμός. Ζῆθι καὶ ἔσο τέλος ἀνὴρ. Ἡ πραγματικότης μόνη εἶναι γόνιμος. ἀρκεῖ νὰ ἐννοῇ τις καὶ ν' ἀγαπᾷ αὐτήν. Εἴμεθα μὲν πτωχοί, ἀλλὰ πρὸς τί ἐλάττομεν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν νοῦν, τὴν ῥώμην καὶ τὴν υἰεσίαν; Ὅα πράζομεν, φίλε μου, ὅ,τι ἔπραξαν καλλίτεροί μας, ὅ,τι ἔπραξαν ἄλλοτε ἡ μαρκτησία καὶ ὁ ἱππότης. Ὅα ἐργασθῶμεν ὡς τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν ἐφάνη καταγοητεύασα τὸν Μαυρίκιον, ὅστις διὰ βιαίας χειρονομίας ἐξεδήλωσεν ὀργὴν καὶ περιφρόνησιν.

— Ὅα κατασκευάσω παιγνίδια, αἱ; ἠρώτησεν ἀνασεῖων τοὺς ὄμους.

— Διατί ὄχι, ἐξάδελφε. Μήπως δὲν κατασκευάσω παιγνίδια ὁ πατήρ σου; ἢ μήπως ἦτο ἀγενέστερος σοῦ;

Ὁ Μαυρίκιος ἠγέρθη, περιελθὼν δὲ δις τὸ δωμάτιον, ἔστη αἴφνης ἐνώπιον τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ἀποφάσισον Μαυρίκιε! ἀνέκραξεν εὐτόλμως ἡ νέα.

— Λοιπὸν εὐχαριστήσου, εἶπε δι' ὕψους ἤκιστα φιλόφρονος. Ὅα πράξω ὅ,τι δὲν ἤθελα βεβαίως πράξῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, θὰ ζήσω.

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφε! εἶπε συγκινηθεῖσα ἡ Μαγδαληνὴ. Εἶσαι ἀγαθός, ἤξευρα ὅτι δὲν θὰ μ' ἀποκρούσῃς, προσέθηκε λαμβάνουσα αὐτὸν τῆς χειρὸς. Ὅα παρακαλῶ τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν νὰ ἐπιδαψιλεύῃ τὰς εὐλογίας του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος ἀποσύρων τὴν χεῖρά του. Ὁ Θεὸς ἔχει τόσας ἀσχολίας, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸν ἐνοχλῆς διὰ τοιαῦτα πράγματα. Ὅα ζήσω, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι ἀφοῦ ἐ-

Ξασφαλίσω τὴν τύχην σου, θὰ γείνω πάλιν ἐλεύθερος καὶ κύριος τῆς ἰδικῆς μου.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται! εἶπεν ἡ νέα. Ἐγὼ ἤδη σχέδια διοργανώσεως, περὶ ὧν θὰ ὁμιλήσωμεν ἀδελφικῶς, εἶμαι δ' ἐκ προτέρων πεπεισμένη ὅτι θὰ τὰ ἐπιδοκιμάσης. Δύο μόνον ἔτη ζητῶ, ὅπως ἐγκατασταθῶ ἐν τῷ βίῳ, τῇ βοήθειά σου καὶ τοῦ Θεοῦ.

— Δύο ἔτη! Ζητεῖς δύο ἔτη! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μετ' ἀνυποκρίτου ἐκπλήξεως.

— Σοὶ φαίνονται πολλὰ; Ἐσο βέβαιος, φίλε μου, ὅτι οὐδὲν θέλω παραμελήσει ὅπως συντάμω τὸν χρόνον τοῦτον τῆς δοκιμασίας.

Ἐν τούτοις ἡ Ὁρσολα μὴ ἀντέχουσα πλέον, ὤρμησεν ὡς ἀνεμοστρόβιλος εἰς τὸ δωμάτιον καὶ περιεπτύξατο τὸν Μαυρίκιον, ὅστις μετ' ἀθυμίας ἀπέκρουσε τὴν παταγώδη ταύτην ἐκδήλωσιν ἀκαίρου τρυφερότητος.

Ἰστάμενος παρὰ τὸ παράθυρον, ὠχρὸς καὶ ἀκίνητος, ἔστρεφεν ἀλλεπαλλήλως τὸ βλέμμα πρὸς τὰς δύο νεανίδας, ἐσκέπτετο δὲ ὅτι ἀμφότεραι ἀπ' αὐτοῦ ἐξηρτῶντο, καὶ ἐκὼν ἄκων ἐφύατταν ἐκ μίσους καὶ ὀργῆς καὶ ἠσθάνετο ὀρέξεις θηρίου ἐφορμῶντος κατὰ τοῦ θύματος αὐτοῦ.

Ἡ ὦρα παρήρχετο, ἀνέβδαν λοιπὸν εἰς τὴν αὔριον τὴν διευθέτησιν τοῦ μέλλοντος, ὃ δὲ Μαυρίκιος συνάδευσε τὴν Μαγδαληνὴν μέχρι τῆς θύρας τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου, εἰς ὃ εἶχε καταλύσει. Καθ' ὁδὸν ὑπέστη τὰς ἀπλοϊκὰς ἐρωτήσεις καὶ τὸν μωρὸν θαυμασμὸν τῆς Ὁρσολας, ἧτις ἐκλαμβάνουσα τὸν φωτισμὸν τῶν ὁδῶν ὡς σημεῖον ἀλάθησον δημοτελοῦς ἐορτῆς καὶ γνωρίζουσα ὅλους τοῦ ἡμερολογίου τοὺς ἀγίους, ἠρώτα ἀφελῶς ἂν ἡ φωταψία ἐγένετο πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγίου Πολυκάρπου. Αἱ παιδαριώδεις αὐταὶ ἐρωτήσεις, αἵτινες ἐν ἄλλοις καιροῖς ἤθελον διασκεδάσει εἰς ἄκρον τὸν Μαυρίκιον, ἠρέθιζον αὐτὸν ἔτι μᾶλλον. Ἐπιστρέφων διὰ τῆς ἐρήμου προκυμαίας, ἐρρίψε βλέμμα φθονερὸν πρὸς τὰ μαῦρα καὶ βαθέα τοῦ ποταμοῦ ὕδατα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο τρόπον τινὰ ἐλκύνοντα αὐτόν, ἐπανερχόμενος δ' εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπορεύθη πρὸς τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὰ πιστόλιά του, θεωρήσας δ' αὐτὰ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ πόθου καὶ μελαγχολίας.

— Κοιμήθητε, εἶπε τέλος, κλείων τὸ κιβώτιον, κοιμήθητε, πιστοὶ φίλοι, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεως, καθ' ἣν θέλω σὰς ἐξυπνίσει.

(Ἐπιταφίαι)

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΟΡ.

Ἐν Ἀμερικῇ ἐγένετο νέα ἐφαρμογὴ τοῦ τηλεφώνου. Ἐν Mansfield τῆς πολιτείας Ohio ἐτέθη τηλεφώνον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον προώρισται νὰ φέρῃ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τὸν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἱερέως μέχρι τῶν ὠτων ἐκείνων, ὅσους ἡ νόσος ἢ τὸ γῆρας ἀναγκάζουσι νὰ μένωσιν οἴκοι!

ΒΑΡΩΝ ΤΑΪΛΟΡ

Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ἀνὴρ δημοτικώτατος ὁ βαρὼν Ταΐυλορ γεννηθεὶς τῷ 1789 ἐκ πατρὸς ἀγγλοῦ καὶ μητρὸς γαλλίδας. Πρὶν ἢ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀναφανῆ, κοινοτάτη ἦτο ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἐξῆς παρωδία τοῦ στίχου τοῦ Ῥακίνα, καὶ ἐλέγετο ἀστεῖως περὶ τοῦ Θεοῦ ὅτι

Τρόφην παρέχει ἄφθονον εἰς τὰσθενη στρούβια
καὶ παύ' ἡ ἀγαθότης του ἐν τῇ φιλολογίᾳ.

Ἐπεξετείνετο δὲ τὸ παράπονον τοῦτο πλὴν τῆς ὁμοιοκαταληξίας τοῦ δευτέρου στίχου καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην τέχνην καὶ πνευματικὴν ἐργασίαν. Ἐλέγετο καὶ ἐπανελαμβάνετο καθ' ἐκάστην ὅτι μοιραία σύντροφος τῆς μεγαλοφυΐας εἶνε ἡ πενία, καὶ ὅτι οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ καλλιτέχναι εἶνε ἀπόκληροι τῆς Θεῖας Προνοίας, ἧτις ναὶ μὲν ἐχορήγησεν αὐτοῖς τὴν δόξαν, ἀλλ' ἠρνήθη αὐτοῖς τὸν πλοῦτον. Καὶ ἐμνημόνεον συχνοτάτων παραδειγμάτων καὶ διηγοῦντο θλιβερωτάτας ἱστορίας τοσοῦτων ποιητῶν, ζωγράφων, μουσικῶν, ἠθοποιῶν ἐπὶ τῆς ψάθης ἀποθανόντων, ἀφ' οὗ ἐζήσαν βίον ἀθλιώτατον. Ἄσμα τι πολὺν χρόνον περιεαδόμενον ἀνεκλήρυττε διὰ μυθολογικῆς ἐκφράσεως ὅτι :

Τοῦ Πηγᾶσου τὰ πτερὰ

ἔπασαν, ὦ, συμφορά...

καὶ τῶν ποιητῶν τὸ ἄρμα μαῦρον ἔγεινε φορεῖον
φέρων τοὺς μεγάλους ἄνδρας, φεῦ, εἰς τὸ Νοσοκομεῖον!

Ἄλλ' ὁ βαρὼν Ταΐυλορ ἀνέλαθε νάποδειξῆ ὅτι ἄδικα ἦσαν τὰ ἐναντίον τῆς Θεῖας Προνοίας παράποννα καὶ αἱ μεμψιμοιρίαι, καὶ ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες μᾶλλον ἔπταιον, ἂν ἐνίοτε ἔζων ταλαιπωρούμενοι καὶ ἀπέθνησκον ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν αὐτῇ αὐτῇ ἡ Θεῖα Πρόνοια ἐρατὴ καὶ ψηλαφητὴ ἤλθεν ὑποδεικνύουσα αὐτοῖς τὸν τρόπον τῆς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντός των.

Τῷ 1840 ὁ βαρὼν Ταΐυλορ ἐνεκαίνισε τὸ ἔργον τοῦ ἰδρύων τὸν Σύλλογον τῶν ἠθοποιῶν, ἀπαιτῶν παρ' αὐτῶν μηνιαίαν εἰσφορὰν λεπτὰ πενήτηκοντα.

Ἀκούετε; πενήτηκοντα λεπτὰ, μνηδαμινὸν ποσὸν παραβαλλόμενον πρὸς τὸν μηνιαῖον αὐτῶν μισθόν. Ὡστε ἐν διαστήματι τεσσαράκοντα ἐτῶν ὁ Σύλλογος οὗτος ἔχει νῦν πρόσδοδον διαρκῆ ἑκατὸν δύο χιλιάδων φράγκων, ἔχουσαν κεφάλαιον δύο ἑκατομμυρίων. Ἡ δὲ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου ἐτησίαι εἰσφορὰ συμποσοῦται εἰς πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων, διατιθεμένη εἰς συντάξεις δι' ὧν ζῶσι πλῆθος δυσμοίρων ἀνθρώπων. Εἶνε πλούσιος ὁ Σύλλογος οὗτος, εὐδαιμονεῖ, καὶ δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ οἶαν δῆποτε τῆς τύχης ἐπῆρσιαν.

Κατὰ μικρὸν συνέστησαν καὶ ἕτεροι Σύλλογοι ὁ τῶν μουσικῶν, ὁ τῶν ζωγράφων, γλυπτῶν, ἀρχιτεκτόνων, χαρακτῶν, σχεδιαστῶν, ὁ τῶν